

[Baunsgaard.]

hånden bliver overordentlig vanskeligt at udskille enkelte områder og disses problemer fra det øvrige samfund på en sådan måde, at man kan sige, at de problemer, der er to parter på et enkelt område imellem, er disse parter alene. Der er gang på gang leveret bevis for, at en konflikt på arbejdsmarkedet enten kan antage et sådant omfang, at den derved rammer samfundsøkonomien, eller kan bevirke, at et enkelt talmæssigt meget begrænset område ved sine følgevirkninger kommer til at øve langt større indflydelse på vilkårene for langt, langt større grupper, end det gør for de grupper, der er direkte involveret i konflikten.

Ydermere er vist behandlingen af denne sag et bevis på, at flere og flere med lyst eller mindre lyst må erkende, at sådan forholder det sig, og at man derfor ikke kan lade disse konflikter, der har de virkninger, jeg her har beskrevet, løbe deres egen gang. Den form, regeringen har valgt, synes jeg tager højde for det realistiske i situationen og for det, som der er behov for, og jeg kan derfor tilsige det radikale venstres støtte til en hurtig gennemførelse af det fremsatte lovforslag.

Vivike: Jeg mener, det er aldeles forkasteligt, at regering og folketing blander sig ind i denne sag mellem to parter inden for arbejdsmarkedet, og at det ikke burde finde sted. Men hvad vi nu mener i socialistisk folkeparti eller ikke mener, så finder det altså sted, og vi er klar over, at regeringen og folketinget er indstillet på at foretage et indgreb her. Og når der nu skal foretages indgreb, vil vi egentlig foretrække, at man i stedet for at gøre det på den måde, som er indeholdt i det fremsatte lovforslag, ophøjede mæglingforslaget til lov.

Det har man jo ellers været meget villig til her i folketinget. Det har været det almindelige, men fortrinsvis i situationer, hvor det er arbejdsgiverne, der har vedtaget, og den anden part, der har forkastet et mæglingforslag. Den situation har vi ikke her; her har telegrafisterne vedtaget mæglingforslaget, medens rederne har forkastet det, og der var ikke en eneste ja-stemme fra rederens side til forslaget.

Nu foreslås det altså, at der nedsættes en

tvungen voldgift. Det er meget betænkeligt, også ud fra den betragtning, at man hermed desavouerer forligsinstitutionen. Dette kan ikke sammenlignes med den optrækkende telefonkonflikt, for dér havde ingen mæglingmand været inde i billedet; her har sagen været i forligsinstitutionen, og der er stillet et mæglingforslag, som er forkastet af den ene part og vedtaget af den anden.

Endelig vil det, hvis lovforslaget gennemføres, i praksis komme til at betyde, at telegrafisterne får mindre end det, der indeholdes i mæglingforslaget. Dertil kan man sige, at det ved jeg ikke noget om; men fremtiden vil nu alligevel vise, at jeg får ret.

Der nedsættes ifølge lovforslaget et fællesudvalg bestående af to mand fra Radiotelegrafistforeningen af 1917 og to mand fra Dansk Rederiforening, og desuden skal der udpeges en opmand. Rederne har sagt kompakt nej — de har ikke én ja-stemme — så man skal være naiv, hvis man tror på, at de i et sådant fællesudvalg vil bøje sig og tilbyde telegrafisterne mere, end de hidtil har gjort. Nå, kan udvalget ikke klare det, og kan der ingen enighed findes, går det over til det, der betegnes som et overenskomstnavn, men som i realiteten er en tvungen voldgift, hvilket jo også er understreget af det ærede medlem hr. Asger Jensen.

Nu kan man sige, at regeringen ingen mulighed havde for at få flertal for at ophøje mæglingforslaget til lov. Det ved man intet om. Jeg har det indtryk, at regeringen ikke har forsøgt at finde ud af, om der var et sådant flertal i folketinget. Det, vi har fået at vide, er, at den højtærede statsminister har søgt kontakt med det ærede medlem hr. Niels Westerby og det ærede medlem hr. Baunsgaard; men der forlyder intet om, at han har søgt kontakt andre steder. Der har ikke været søgt nogen kontakt til socialistisk folkeparti, og vi har jo også her i folketinget to grønlændere og en færing, der er uden for partierne. Færingen er i øvrigt sømand, og da en meget stor part af vore telegrafister er færing, var der måske en mulighed for at få dette ærede medlem til at støtte et regeringsforslag om ophøjelse til lov. Hvad grønlænderne vil sige, ved jeg ikke; men jeg mener, det er forkasteligt, at man ikke har forsøgt det, men kun søgt den ene udvej: at gå ind på de borgerlige partiers idé